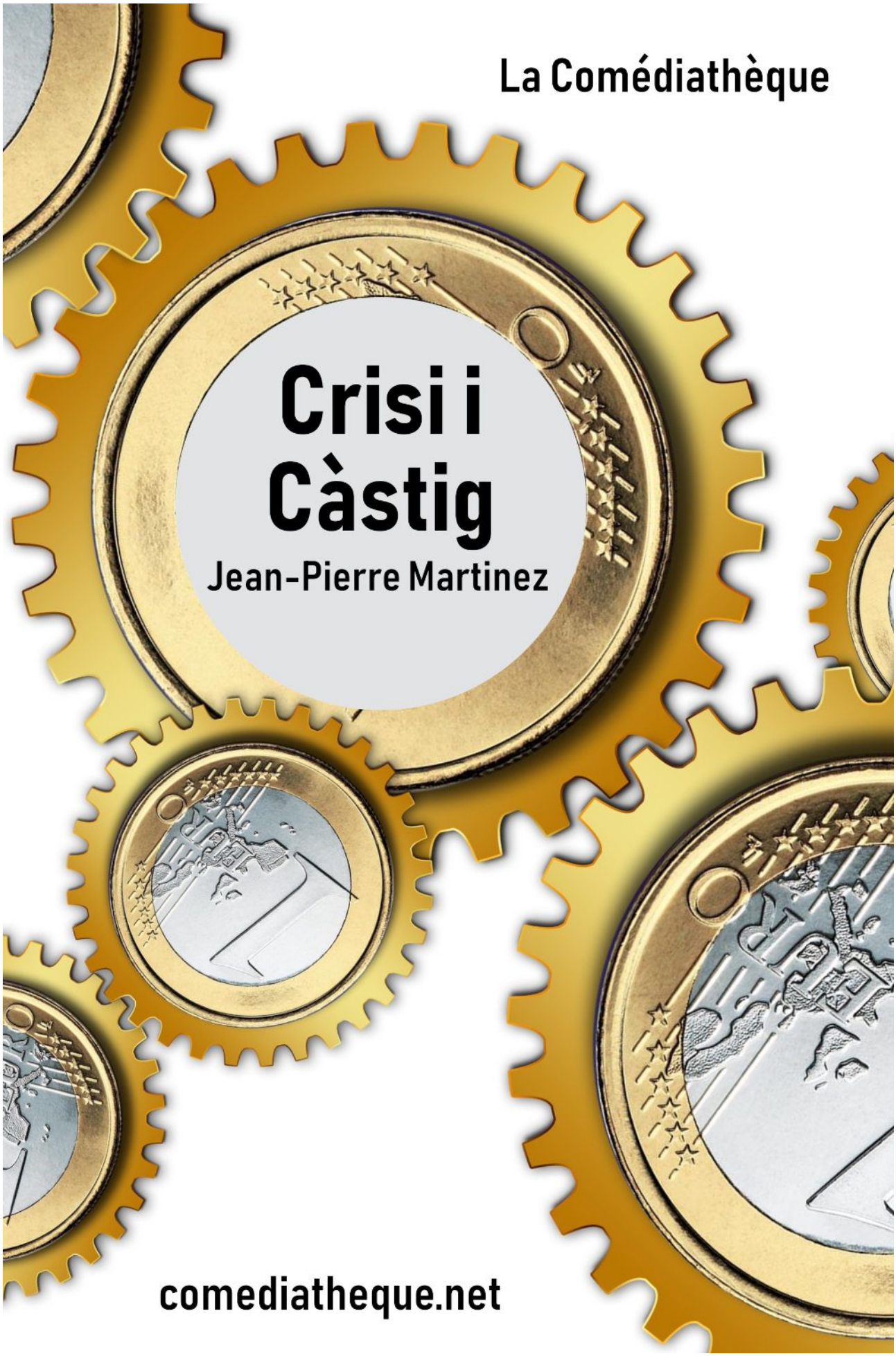
La Comédiathèque

Crisi i Càstig

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Crisi i càstig

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Un actor a l'atur, contractat per un banc a punt de fer fallida,
descobreix que l'han fitxat per fer de boc expiatori.
Però el malson tot just comença…

PERSONATGES:

Jordi: L'actor
Àlex: La directora (o el director)
Cris: L'assistent (home o dona)
Maria: La dona de fer feines
Marta: La dona de l'actor
Mercè: La primera clienta
Magda: La segona clienta

Els personatges de la Marta, la Maria, la Mercè i/o la Magda
poden ser interpretats per una mateixa actriu o per actrius diferents.

© La Comédiathèque

Un despatx d'una sucursal bancària de Barcelona, sobri però imponent: una taula gran on només hi ha un telèfon que també fa d'intercomunicador, amb dos pilots lluminosos, un de verd i un de vermell; una butaca de direcció encoixinada, giratòria i amb rodes, i una tauleta auxiliar amb una mena de termos d'alumini, sota el retrat emmarcat d'un home. La Maria està escombrant. L'Àlex entra amb un vestit de tres peces o un vestit de jaqueta (segons si és un home o una dona).

Àlex – Ah, Maria… Justament li volia dir una cosa…

La Maria deixa d'escombrar.

Maria – Sí, senyora?

Àlex – Quants anys fa que escombra per a nosaltres, Maria?

Maria – No ho sé, senyora. No els he comptat. No està contenta de la meva feina?

Àlex – Sí, sí, Maria, al contrari. De fet, la volia felicitar. Coneix el lema del nostre banc?

Maria – Cadascú ha d'escombrar davant de casa seva?

Àlex – Molt bé, Maria, exacte! Gràcies a vostè, l'entrada del Banc Solidari està sempre impecable. I l'entrada d'un banc és la seva carta de presentació, oi? Si la façana no està ben neta, els clients podrien pensar que…

Maria – Els banquers tampoc no tenen les mans gaire netes…

Àlex – Exacte! Ho ha entès perfectament, Maria.

Maria – Puc continuar treballant, senyora?

Àlex – Encara no, Maria…

Maria – Bé…

L'Àlex s'aclareix la gola.

Àlex – Com ja sap, Maria, estimada Maria… Cada dia més estimada. I cada dia més cara… Som en crisi.

Maria – Ah, sí, senyora?

Àlex – La crisi, Maria! Encara que no llegeixi cada dia la premsa econòmica, n'ha sentit a parlar, oi? Vostè és de Tarragona ciutat, oi?

Maria – De Tortosa, senyora…

Àlex – Ah, encara millor! Bé, vull dir encara pitjor… Amb la crisi, a les Terres de l'Ebre encara ho tenen més difícil! No em digui que no se n'ha adonat.

Maria – No, senyora…

Àlex – En fi, estem en recessió i, naturalment, el món de les finances és el primer afectat per la caiguda general dels valors…

Maria – Els valors…

Àlex – Em refereixo als valors borsaris, és clar. Però cregui'm, Maria: de la depressió econòmica a la depressió a seques només hi ha un pas. Quan cau la borsa, cau l'ànim. I quan la moral és per terra, la crisi de valors no triga a arribar.

Maria – Sí, senyora…

Àlex – Vostè mateixa, Maria, no em dirà que no està una mica deprimida?

Maria – Vaig fent, senyora, no em queixo…

Àlex – Perdoni, Maria, però quan se la veu així, amb l'escombra… No sembla pas que desbordi alegria de viure!

Maria – Potser estic una mica cansada, últimament… De tant escombrar davant la seva porta…

Àlex – Tot això per dir-li, Maria, que el nostre banc tampoc no s'escapa de la tempesta… I que nosaltres també ens hem d'estrènyer el cinturó. Ho entén, oi?

Maria – Sí, senyora…

Àlex – Pel seu bé, Maria, el Banc Solidari ha hagut de prendre mesures dràstiques i doloroses per conservar el seu lloc de treball. Un lloc de treball que, ara ja li ho puc dir, corria un greu perill.

Maria – Gràcies, senyora…

Àlex – Tinc, doncs, el plaer d'anunciar-li, Maria, que no l'acomiadem.

Maria – Treballo en negre, senyora.

Àlex – En qualsevol cas, podrà continuar escombrant davant la nostra porta fins a nova ordre. I qui sap? Potser algun dia li deixaré escombrar també el despatx del senyor director.

Maria – Gràcies, senyora…

Àlex – Naturalment, el Banc Solidari espera que vostè també faci un petit esforç per ajudar-nos a conservar els llocs de treball d'aquest país. Perquè sense feina no hi ha poder adquisitiu, sense consum no hi ha confiança, i sense confiança no hi ha feina. És el cercle viciós de l'estagflació. Em segueix?

Maria – Ho intento, senyora…

Àlex – Tot això deu ser una mica massa complicat per a vostè, pobra Maria, però pot confiar en mi… Li ho explicaré més clarament. A canvi de conservar-li la feina, el Banc Solidari li proposa una rebaixa del sou del trenta per cent. Suposo que li sembla raonable, oi?

Maria – Un trenta per cent?

Àlex – Un terç escàs, si ho prefereix.

Maria – Un terç menys?

Àlex – Home, més no, és clar! Tal com van les coses, ni tan sols les feines de neteja abunden, Maria. Aviat, per escombrar en un banc, fins i tot en negre, caldrà tenir una carrera universitària! I, si pot ser, un bon padrí… O passar pel llit d'algú. Vostè té el batxillerat, Maria?

Maria – No, senyora…

Àlex – Suposo que tampoc no té contactes amb gent important, oi?

Maria – No, senyora…

Àlex – I pel que fa a passar pel llit d'algú, estimada Maria, sense ànim d'ofendre-la, tampoc no sé si té gaires possibilitats… Què hi farem, és així. És la gran loteria de la vida… I ni tan sols el Banc Solidari hi pot fer res. N'hi ha que neixen a Suïssa, amb un cognom llarg com un dia sense pa i bona planta, i d'altres… En fi, convindrà amb mi que la nostra proposta és més que generosa… Què en pensa?

Maria – Què en penso, senyora?

Àlex – Sí, Maria… Tampoc no cal que en pensi res, però l'escolto. Encara vivim en democràcia, al capdavall…

La Maria sembla rumiar-s'ho.

Maria – Què en penso…

Àlex – Alguna cosa en deu pensar…

Maria – I tant que en penso alguna cosa, senyora… *(Alça l'escombra per pegar-li.)* Això és el que en penso, senyora!

Àlex – Maria? Però que s'ha tornat boja?

La Maria persegueix l'Àlex amb l'escombra fins a fora d'escena.

Àlex – Però, Maria, tranquil·litzi's! Només és una proposta! Nosaltres també estem a favor del diàleg social…

Se senten els crits de l'Àlex fora d'escena.

Àlex – Ai… Ai… Un vint per cent?

Maria – Vol que li torni a fer tastar l'escombra?

Àlex – Un deu per cent?

Maria – Un deu per cent d'augment?

Àlex – És que…

Tornen totes dues a escena. La Maria manté l'Àlex a ratlla amb l'escombra, preparada per tornar a pegar-li.

Àlex – Molt bé, Maria… Cal saber quan s'ha d'acabar una negociació, i ja he entès que la seva proposta no és negociable… Tracte fet. El Banc Solidari li apuja el sou un deu per cent.

Maria – Molt bé, senyora.

Àlex – Caram, Maria, és tota una negociadora! Nosaltres també sabem valorar les qualitats dels nostres empleats… I no es pot dir que li falti caràcter.

Maria – Gràcies, senyora…

Àlex – Li vindria de gust fer un curset de formació, pagat íntegrament, és clar, per incorporar-se al nostre departament de recobrament de deutes? Com li deia, amb la crisi cada cop hi ha més morosos…

Maria – Vol tornar a tastar l'escombra, senyora?

L'Àlex s'allunya prudentment.

Àlex – Deixem-ho estar, Maria. La deixo treballar…

Maria – Gràcies, senyora.

L'Àlex surt mentre la Maria no li treu l'ull de sobre.

Possible interludi musical, cantat i/o coreografiat. Es pot inspirar, per exemple, en els espectacles de titelles tradicionals. L'Àlex torna a la càrrega amb moviments una mica mecànics i la Maria li clava cops d'escombra, com en una baralla de titelles. L'Àlex i la Maria surten.

Fosc.

La Cris, l'assistent, caricatura de la secretària afectada i servicial, entra amb una carpeta a la mà, seguida d'en Jordi, visiblement incòmode dins d'un vestit massa estret, amb una corbata deslluïda, que se suposa que li ha de donar aspecte d'executiu.

Cris – Per aquí, si us plau… Aquest és el seu despatx, senyor.

Jordi *(meravellat)* – El meu despatx? N'està segura?

Cris – És una mica auster, ja ho sé. Però si vol donar-hi una mica de vida penjant algun quadre a les parets…

Jordi – Per què no…

Cris – En canvi, li desaconsello els testos i els gerros.

Jordi – Ah, sí…

Cris – En fi, tot allò que algú li podria voler tirar pel cap.

Jordi *(sorprès)* – És clar…

Cris – Naturalment, tampoc no deixi cap obrecartes damunt la taula, ni tan sols una grapadora.

Jordi – La meva dona també odia que deixi les coses pel mig…

Cris – En fi, res que es pugui fer servir com a arma.

En Jordi se la mira amb inquietud.

Cris – La senyora Àlex li ho explicarà.

Jordi – La senyora Àlex…?

Cris – La cap del departament. És qui el va contractar. Ara no hi és, però no trigarà gaire a arribar…

Jordi – Molt bé… Però a què es dediquen, exactament…?

Cris – Gestió de patrimonis.

Jordi – Exacte…

Cris – Diguem que ajudem els rics a ser encara més rics.

Jordi – Una missió ben noble… I se'n surten?

Cris – No sempre, malauradament… En part és per això que vostè és aquí, oi?

Jordi – Ah, sí? La veritat és que no ho tinc gaire clar. M'envien del SOC, de l'oficina de treball… Però està segura que no hi ha hagut cap error?

Cris – Un error? Quina idea més estranya… I per què ho diu?

Jordi – És que tinc la sensació que no acabo d'encaixar amb…

Cris – No hi ha cap error, no pateixi, senyor Costes.

Jordi – Costa…

Cris – Tinc aquí el seu expedient i el seu perfil encaixa perfectament amb el que busca la senyora Àlex per a aquest lloc de treball…

Jordi – El meu perfil… Ni tan sols sabia que en tenia un… Normalment no interessa gaire a ningú que em pugui donar feina…

L'assistent obre la carpeta i hi dona un cop d'ull.

Cris – A veure… És actor i fa uns dos anys que està a l'atur…

Jordi – Gairebé tres, de fet…

Cris – L'orientador de l'oficina de treball el descriu com una persona apàtica, resignada, amb tendència a culpabilitzar-se i a infravalorar-se…

Jordi – I és aquest el perfil que busquen per a la feina?

Ella prefereix, pel que es veu, no contestar.

Cris – Després li donaré els vals de restaurant, d'acord? Vol un cafè, senyor Costes?

Jordi – Gràcies, però sempre em fa por que no em deixi dormir… Vull dir… que no em deixi dormir a la nit.

Cris – Molt bé. Si necessita res, soc al costat. Només ha de prémer el botó de l'intercomunicador.

Jordi – Ah, hi ha un intercomunicador… Com a les pel·lícules antigues en blanc i negre…

Ella li assenyala la tecla del telèfon.

Cris – Aquí és en color, com pot veure… És el botó verd.

Jordi – Perfecte…

Cris – El botó vermell només l'ha de prémer en cas d'extrema urgència.

En Jordi intenta fer broma per distendre una mica l'ambient.

Jordi – Entesos… L'alarma d'emergència…

Cris – Exacte… Però compte, és com a l'AVE. Se sancionarà severament qualsevol ús indegut…

Ell no acaba de saber si ho diu de broma o no.

Cris – El deixo que s'instal·li.

Jordi – Gràcies…

Ella surt. Ell fa una ullada al despatx, sense saber gaire què fer. Es planta davant del retrat de l'home, damunt la tauleta, i se'l mira perplex. Després observa el que pren per un termos, l'agafa i dubta.

Jordi – Potser sí que em convindria prendre un cafè, m'espavilaria una mica… *(Torna a mirar al seu voltant.)* No hi ha cap tassa… *(Desenrosca el tap.)* Potser el tap fa de tassa… *(Aboca el contingut del suposat termos al tap, però en surt cendra.)* Merda, què és això…?

La Cris torna a entrar al despatx. En Jordi intenta enroscar el tap del termos de pressa, però vessa la cendra. S'aixeca un nuvolet que prova d'esvair amb la mà. La Cris li adreça una mirada de reprovació. Ell sembla un nen enxampat fent una malifeta.

Jordi – Perdoni, jo… Però què és això? La llàntia d'Aladí? Em pensava que en sortiria un geni i em concediria tres desitjos.

Cris – Cregui'm, no hi ha cap geni, aquí dins. Però li recomano que no ho toqui… *(Amb una mirada inquietant.)* A la senyora Àlex no li faria cap gràcia… *(Amb un altre somriure de compromís, li allarga un talonari.)* Aquí té els seus vals de restaurant…

Jordi – Gràcies…

Cris *(mentre se'n va)* – Per cert, la senyora Àlex ha trucat. Arribarà una mica tard.

Jordi – Molt bé.

La Cris surt. Cada cop més incòmode, en Jordi fa la volta a la taula i prova de seure a la butaca. Sorprès per la fondària del seient, es redreça per adoptar una actitud més digna. Recolza els colzes a la taula i intenta posar cara de director. Despenja el

telèfon per dissimular la seva incomoditat. Prova de moure'l, però s'adona que està fixat a la taula. Sense saber què més fer, badalla i acaba posant-se còmode, amb els peus damunt la taula. Al cap d'una estona s'endormisca. El timbre estrident del telèfon el desperta de cop. Cau de la butaca de l'ensurt. S'aixeca i aconsegueix despenjar el telèfon.

Jordi – Sí…? No, no… Sí, sí, passi-me-la, gràcies… Hola, amor? Sí, sí, tot va molt bé, no pateixis… *(Intentant fer broma.)* De moment encara no m'han fet fora… També és veritat que encara no he vist la cap… Bé, de fet encara no he començat a treballar… Què he de fer? Mira, la veritat és que no se m'ha acudit preguntar-ho… Suposo que la senyora Àlex m'ho explicarà… Sí, així es diu la mestressa… No sé si és el nom o el cognom… D'acord, et truco quan en sàpiga més… Va, no et posis nerviosa! Ja et trucaré, d'acord? Petons.

Penja, dubta un instant i prem el botó verd de l'intercomunicador.

Jordi – Cris? Soc en Jordi… Sí, en Jordi del despatx del costat… Molt bé, perdoni, ja ho tindré present: no cal que em presenti quan faig servir l'intercomunicador… Només li volia demanar si… Bé, al final sí que em prendria un cafè, si no li fa res… Quants terrossos de sucre? Doncs… tres, si no és demanar massa. Moltes gràcies, Cris…

Al cap d'un segon, la Cris entra amb el cafè.

Jordi – Caram… Quin servei més ràpid! Vostè és més eficaç que el geni tancat dins d'aquest termos…

La Cris se'l mira de reüll abans de deixar-li el cafè damunt la taula, amb un nou somriure amable.

Cris – Desitja res més?

Jordi – No, gràcies, ja està bé… *(Ella està a punt de sortir.)* Bé, sí… *(Ella es gira.)* Li puc fer una pregunta?

Cris – I tant…

Jordi – Quina és la meva feina, exactament?

Cris – La seva feina?

Jordi – Què se suposa que he de fer?

Cris – Fer?

Jordi – No em pagaran pas per no fer res, oi? No és que la idea em desagradi gaire, però…

Cris – És aquí per prestar un servei, senyor Costes.

Jordi – Quina mena de servei?

Cris – Diguem que s'ocupa del servei postvenda.

Jordi – No sabia que en un departament de gestió de patrimonis…

Cris – La senyora Àlex li ho explicarà millor que jo.

Jordi – Bé…

Cris – Alguna altra cosa que vulgui saber, senyor Costes?

Jordi – Eh, no… Bé, sí… Qui és aquell paio de la foto, damunt del termos?

Cris – El termos?

Jordi – El de la foto!

Cris – Ah… Ell…

Jordi – És l'empleat del mes?

Cris – És el seu predecessor.

Jordi – I ara on és?

Cris – Al termos.

Jordi – Perdoni?

Cris – És una urna funerària.

Jordi – Ah, d'acord… Ah, sí, és… I de què va morir, aquell bon home? Ho dic perquè li han muntat tot un altaret…

Cris – Va morir en acte de servei.

Jordi – En acte de servei?

Cris – Fent la feina que farà vostè.

Jordi – Al servei postvenda.

Cris – Exacte.

Jordi – Un accident laboral?

Cris – En podem dir així. Res més?

Jordi *(atònit)* – De moment ja en tinc prou, em sembla…

La Cris surt. En Jordi es planta davant del retrat i se'l mira amb uns altres ulls, força inquiet. Després agafa l'urna amb delicadesa.

Jordi – Així doncs, no era pas marro de cafè…

El botó vermell comença a fer pampallugues i sona una alarma. En Jordi, esporuguit, ni tan sols té temps de despenjar. Una dona amb aspecte d'executiva irromp al despatx mentre l'alarma deixa de sonar.

Àlex – Així que és vostè.

Jordi – Sí, bé… Jo?

D'entrada li clava una bufetada.

Àlex – Tingui, per començar.

Jordi *(estupefacte)* – Bon dia, senyora…

Àlex – O és un estafador o és un inútil. I doncs?

Jordi – I doncs, què?

Àlex – És deshonest o incompetent?

Jordi – Jo… No ho sé… He de triar obligatòriament…?

Àlex – No se li acut res més per dir-me?

Jordi – És que…

Àlex – En vol una altra?

Jordi – Eh, no… Si ens ho podem estalviar…

Àlex – Sap quant em costarà tot això?

Jordi – Em sap molt de greu…

Àlex – Li sap greu… Però se'n fot de mi, o què?!

Jordi – Li asseguro que…

Àlex – I ara, naturalment, em dirà que no hi té res a veure.

Jordi – No diria tant, però…

Àlex – Ha estat qüestió de mala sort, oi?

Jordi – És veritat que… Però de què em parla, exactament?

Àlex – És clar, ara faci's l'innocent…

Jordi – Perdoni.

Àlex – I ara què fem?

Jordi – No ho sé…

Àlex – Té cap solució per proposar-me?

Jordi – Cap…

Àlex – És ben bé un pobre desgraciat.

Jordi – Sí, la meva dona m'ho diu sovint…

Àlex – Però això no li treu pas la son, oi?

Jordi – Li puc oferir un cafè?

Àlex – Au, va… No em comprarà amb un cafè.

Jordi – No era pas la meva intenció…

Àlex – I això ho pagarà, ni que sigui a l'altra vida, cregui'm.

Jordi – Li ho prometo…

Àlex *(canviant de to)* – És ben curiosa, aquesta expressió, no troba?

Jordi – Quina expressió?

Àlex – A l'altra vida… Però amb què es paga, a l'altra vida? Amb targeta?

Jordi – Sí… Suposo que allà dalt deu ser tot de franc…

Àlex *(refent-se)* – Però no em canviï de tema!

Jordi – Perdoni, jo…

Àlex – És un cretí.

Jordi – És que… Tot just començo i…

Àlex – Vol dir que tot just comença a fer de cretí?

Jordi – Sí, més o menys…

Àlex – Doncs li auguro una gran carrera!

Jordi – Gràcies…

Àlex – Ens tornarem a veure, senyor… I més aviat del que es pensa…

Jordi – Serà un plaer, senyora…

Àlex – I a sobre se'n fot de mi?

L'Àlex vacil·la, com si busqués alguna cosa. Va cap al retrat, el despenja, l'estavella al cap d'en Jordi i surt feta una fúria. En Jordi queda allà, atònit, amb el marc del retrat al voltant de les espatlles. La Cris torna com si res per endur-se la tassa buida de cafè.

Cris – Tot bé, Jordi?

Jordi – Eh, sí, gràcies…

Cris – Un altre cafè?

Jordi – Gràcies, ja està bé…

La Cris se'l mira i veu el marc al voltant de les espatlles.

Cris – Em permet? *(S'hi acosta, li treu el marc i el torna a penjar al seu lloc.)* No pateixi, el canviarem. Ja hi estem acostumats.

Jordi – Acostumats? Però… qui era aquella boja?

Cris – Ah, això… Doncs era… la seva primera visita.

Jordi – La meva primera visita?

Cris – La senyora Àlex li ho explicarà…

Jordi – Ah, no, prou! La seva senyora Àlex no m'explicarà res de res! Jo no he vingut aquí perquè m'apallissin!

Cris – Però… és clar que sí.

Jordi – Perdoni?

Cris – És per això que és aquí, senyor Costes. Igual que el seu predecessor.

Jordi – Perquè m'insultin i em clavin bufetades?

Cris – Són els riscos de l'ofici…

Jordi – Quin ofici?

Cris – El que li permetrà cobrar un sou!

Jordi – I si no hi estic d'acord?

Cris – No pretendrà que li paguem per no fer res, senyor Costes. Sigui raonable… Li recordo que no té cap qualificació. És actor…

Jordi – Molt bé, en aquest cas plego… No em quedaré ni un minut més en aquest manicomi…

Cris – Si us plau, esperi almenys que torni la senyora Àlex. Ah, miri, justament aquí la té…

Entra la senyora Àlex, que és la mateixa clienta que abans ha clavat una bufetada a en Jordi.

Jordi *(estupefacte)* – La senyora Àlex és vostè?

Àlex *(molt amablement)* – Encantada de conèixer-lo, senyor.

Cris – Els deixo…

Jordi – No entenc res… És un malson…

Àlex – Perdoni aquesta petita representació, però en realitat era una última prova en condicions reals. Abans del seu baptisme de foc…

Jordi – El meu baptisme de…

Àlex – Consideri-ho una entrevista de feina! Que, per cert, ha superat amb nota. Enhorabona, senyor Costes!

Jordi – Gràcies, però… em podria explicar d'una vegada en què consisteix la feina? La seva assistent no m'ha volgut dir res…

Àlex – És molt senzill, en realitat. Ho entendrà de seguida. Sé que és una persona intel·ligent, senyor Costes, encara que faci cara de babau i no tingui cap títol que demostri que no ho és.

Jordi – Bé, vaig assistir a algunes classes a l'Institut del Teatre, com a oient…

Àlex – I cregui'm, això el pot ajudar molt en les seves noves funcions… Com ja sap, som un departament de gestió de grans fortunes.

Jordi – Sí…

Àlex – És a dir, ens ocupem de fer créixer els estalvis de les nostres clientes riques, venent-los tota mena de productes financers, alguns una mica caducats…

Jordi – Només clientes?

Àlex – Si li digués quin percentatge de la riquesa d'aquest país està en mans de vídues, se sorprendria. Ha sentit a parlar dels fons de pensions?

Jordi – Una mica…

Àlex – Els fons de pensions són els estalvis destinats a la jubilació, i resulta que, com que les dones viuen més anys, hi ha moltíssimes vídues entre els pensionistes.

Jordi – Ja ho veig…

Àlex – Ara entén també per què cuidem especialment la nostra clientela femenina.

Jordi – És clar…

Àlex – I a sobre les dones tenen un avantatge enorme per a nosaltres: no entenen absolutament res de les inversions que els proposem.

Jordi – Jo mateix no estic gaire segur de…

Àlex – No pateixi. Li confesso que jo tampoc no hi entenc gran cosa. De fet, fa temps que ningú no hi entén res… Almenys des que va morir el meu marit…

Jordi – És vídua?

Ella fa un gest cap al retrat penjat a la paret.

Àlex – Malauradament… El meu estimat marit ens va deixar ja fa un temps…

Jordi – Ah, o sigui que és el seu…

L'Àlex mira el marc i constata els desperfectes.

Àlex – Però què li ha passat?

Jordi – Li anava a fer la mateixa pregunta…

Àlex – Ah, sí, és veritat… Abans m'he deixat portar una mica… Però ja sap com va, això… Vostè és actor… Quan un es fica de ple en el personatge… En fi, la nostra clienta típica és el que nosaltres en diem la vídua de Vic.

Jordi – Molt bé…

Àlex – Però a la borsa passa com al casino: a la llarga, la banca sempre guanya. El client no pot guanyar sempre. Això és el que li costa d'entendre a la vídua de Vic. Em segueix?

Jordi – Ho intento.

Àlex – I, diguin el que diguin, senyor, també hi ha crisi per als rics.

Jordi – És clar…

Àlex – I quan els rics són menys rics, el seu banc s'empobreix.

Jordi – És evident.

Àlex – Entre nosaltres, estem a punt de fer fallida…

Jordi – Ah, sí?

Àlex – Naturalment, els contribuents ens tornaran a rescatar, així que per a nosaltres no és tan greu, però vaja… N'hem vist de més grosses, oi?

Jordi – Si vostè ho diu…

Àlex – Però la vídua de Vic no tornarà a veure mai més els seus diners. És comprensible que necessiti desfogar-se una mica.

Jordi – És ben normal.

Àlex – Descarregar la ràbia sobre algú en concret.

Jordi – Mmm…

Àlex – I aquí és on entra vostè…

Jordi – Jo?

Àlex – Pensi que és una mena de company d'entrenament de boxa per a milionàries arruïnades a qui, de cop i volta, els agafen unes ganes irresistibles de clavar cops de puny a algú.

Jordi – Jo més aviat diria que soc un sac de boxa…

Àlex – Va, Jordi! Un home fet i dret com vostè! Al capdavall, només són unes dones indefenses!

Jordi – No, de veritat, no crec que sigui la persona indicada…

Àlex – Li recordo que ha signat un contracte, senyor Costes…

Jordi – I per què no atén vostè mateixa aquestes clientes que ha arruïnat?

Àlex – Perquè, com a directora d'aquesta sucursal, represento la continuïtat de la institució financera. Soc responsable de tot, però, com un conseller de Salut o un bisbe, no puc ser culpable de res sense comprometre greument la credibilitat dels que tinc per damunt. Hi va la supervivència mateixa d'aquesta societat, senyor Costes. Què dic? De tota la societat! El Totpoderós no pot tenir la culpa de res. Ha de pagar qui és a l'últim graó de l'escala. I l'exemplar que hem trobat més avall a l'escala evolutiva dels homínids, Jordi, i a qui encara es pot posar un vestit sense haver d'allargar-ne les mànigues, és vostè! Un actor a l'atur!

Jordi – I el seu marit?

Àlex – El meu marit feia una bona cara de babau, una mica com vostè.

Jordi – Ja ho veig…

Àlex – Acabi almenys el període de prova i després ja decidirà…

En Jordi fa un gest cap al retrat.

Jordi – Si encara soc viu…

Àlex – Pensi en el seu sou i en la situació laboral del país… També hi ha crisi per als pobres, Jordi. Pensi en la seva dona. En els seus fills.

Jordi – No tinc fills.

Àlex – Pensi en la seva dona. En la cara que farà si aquest vespre arriba a casa i li anuncia que l'han tornat a fer fora de la feina el primer dia…

Jordi – No em deixa gaire marge per triar…

Àlex – Estic convençuda que ha nascut per a aquesta feina, senyor Costes. I cregui'm, he vist passar un bon grapat de candidats. Ha tocat fons, Jordi. Ara només li queda pujar. Li han dit mai que té una cara que demana a crits una bufetada?

Jordi – Sí, la meva dona m'ho diu sovint. Però no estic segur que, quan ho diu ella, sigui un elogi…

Entra la Cris.

Cris – Acaba d'arribar la clienta que té hora amb el senyor… La faig esperar?

Àlex – Va, faci una altra prova. Ja ho veurà. Estic segura que li acabarà agradant.

Jordi – No és una altra prova d'aquestes, oi?

Cris – Ah, no, cregui'm, aquesta sí que és una clienta de debò. I no sembla gens contenta…

Àlex – Sort, Jordi… I recordi: és culpable de tot, però no és responsable de res…

L'Àlex surt. La Cris s'acosta a la tauleta i gira el «termos» com per posar-lo del dret. Despenja el marc i se l'endú. El botó vermell torna a fer pampallugues i sona l'alarma. La Mercè, una senyora de l'alta burgesia, entra com una fúria.

Mercè – Malparit! M'ha arruïnat!

Jordi – Segui, si us plau…

La Mercè mira al seu voltant, sorpresa.

Mercè – No hi ha cap cadira!

Jordi – És veritat… Fa bé de fer-m'ho notar.

Mercè – I si n'hi hagués una, la hi esclafaria al cap.

Jordi – Deu ser per això que no n'hi ha…

Mercè – Això no quedarà així… *(Treu un revòlver de la bossa i l'apunta.)* Si creu en Déu, és el moment de resar una última pregària.

Jordi *(amb una mà al telèfon)* – Em sembla que sobretot és el moment de prémer el botó vermell…

Mercè – Ara ja no fa tant el valent, eh?

Jordi – Vagi amb compte, per favor… Aquestes coses de vegades es disparen soles…

Mercè – Perfecte, només hauré de dir això! L'arma s'ha disparat sola, senyor jutge!

Jordi – Però… què espera de mi?

Mercè – Vull que em torni els meus diners.

Jordi – Això, malauradament, no és a les meves mans, senyora. L'hi asseguro… Soc culpable de tot, però no soc responsable de res.

Mercè – Molt bé, doncs també carregarà amb la meva mort a la consciència.

Ella es posa l'arma a la templa. Ell s'espanta.

Jordi – Si us plau, no ho faci… Al capdavall només són diners.

Mercè – Tres milions d'euros.

Jordi – Ah, sí, Déu-n'hi-do…

Mercè – Amb prou feines em queda per viure!

Jordi – Quant?

Mercè – Uns deu milions.

Jordi – Ah, sí, Déu-n'hi-do…

Mercè – Avui dia, amb deu milions no es va gaire lluny, sap?

Jordi – M'ho imagino…

Entra l'Àlex. Sorpresa, la Mercè fa un pas enrere i es torna a apuntar a la templa.

Mercè – Que ningú no es mogui o em rebento el cap!

Àlex – Com a cap del departament, estimada senyora, abans de res vull transmetre-li tota la nostra solidaritat.

Mercè – També econòmica?

Àlex – Més aviat psicològica. Escolti, Montserrat, li fa res que li digui Montserrat?

Mercè – Com vulgui, però em dic Mercè.

Àlex – Acaba de perdre tres milions d'euros i, naturalment, està en estat de xoc.

Mercè – És veritat…

Àlex – De fet, està més o menys en el mateix estat de xoc que una persona que cobra el salari mínim i a qui acaba de tocar la loteria.

Mercè – Se'n fot de mi, o què?!

Àlex – Deixi'm acabar! En el mateix estat, però a l'inrevés: vostè ha d'acceptar que ja no és tan rica com abans.

Jordi – Encara li queden deu milions d'euros…

Mercè – A vostè ningú no li ha preguntat res! A més, tot això és culpa de la seva absoluta incompetència en matèria d'inversions! S'atreveix a dir el contrari?

Jordi – Jo… No…

Mercè – Ho veu? Ell mateix ho reconeix. És un imbècil!

Àlex – Ara hi anava, estimada senyora. Som ben conscients de les mancances d'aquest individu llefiscós i sense caràcter que, malauradament, ha abusat tant de la nostra confiança com de la seva.

Mercè – Un calçasses.

Àlex – I encara que, malauradament, per motius legals força obscurs, no el podem fer fora, ens assegurarem que rebi un càstig exemplar.

Mercè – Ah, sí? I com?

Àlex – Per començar, ens plantegem aplicar-li càstigs corporals. No troba que aquest home té una cara que demana a crits una bufetada?

Mercè – Sí…

L'Àlex clava de sobte una bufetada a en Jordi.

Àlex *(a la Mercè)* – Vinga, vostè també, no se n'estigui… Ja veurà com es desfoga…

Mercè – Ho creu?

Àlex – Faci'm confiança, estimada senyora.

La Mercè també clava una bufetada a en Jordi.

Àlex – I doncs?

Mercè – És veritat que et quedes més descansada…

Jordi – Doncs jo no em quedo gens descansat!

Àlex – Fins i tot em pregunto si no està posseït pel dimoni de les finances…

L'Àlex apunta en Jordi amb un crucifix.

Àlex – Esperit de l'especulació, surt ara mateix d'aquest cos! Sempre funciona, però els efectes no sempre es veuen de seguida…

Mercè – No creu que, per més seguretat, l'hauríem de cremar? Com es feia abans amb els bruixots…

Àlex – En tot cas, més endavant ens podríem plantejar la incineració…

Sona el mòbil de la Mercè, que contesta.

Mercè – Sí? Ah, sí, perdoni… No, no, d'aquí a mitja horeta seré allà… Gràcies, fins ara… *(Es guarda el mòbil.)* Disculpin, era el meu perruquer. M'havia oblidat que hi tenia hora aquest matí. Estava tan disgustada…

Àlex – I és ben comprensible…

Mercè – Me n'he d'anar… Ja sap com va, oi? Costa una eternitat trobar hora en una perruqueria com cal. I demà caso la meva filla. I pensar que el meu marit no ho podrà veure…

Jordi – I per què no?

Mercè – Perquè és mort! *(A en Jordi.)* Això no quedarà així… *(A l'Àlex.)* Gràcies, tenia raó, m'he desfogat una mica…

Àlex – Sempre estic a la seva disposició, estimada senyora.

La clienta se'n va.

Àlex – Ha anat força bé, oi? Per ser el seu baptisme de foc… Enhorabona, se n'ha sortit la mar de bé.

Jordi *(fregant-se la galta)* – Ah, sí? Ho troba?

Àlex – Bé, com a mínim n'ha sortit viu… Quan tenen tendències suïcides com aquesta, cal canalitzar els impulsos autodestructius i transformar-los en una agressivitat positiva que puguin descarregar sobre els altres…

Jordi – I els altres soc jo…

Àlex – Estic molt contenta amb vostè, Jordi. Si continua així, d'aquí a tres mesos tindrà un contracte indefinit.

Jordi – No ho sé, jo… Però ho ha vist? Ha estat a punt de matar-me!

Àlex – Però no ho ha fet.

Jordi – M'ha clavat una bufetada, però! I vostè també!

Àlex – Seré franca amb vostè, senyor Costes.

Jordi – Costa.

Àlex – Amb aquesta cara de fracassat i un currículum que fa més pena que el menú de Nadal d'un menjador social, què espera aconseguir a la vida?

Jordi – No gaire cosa, ja ho sé…

Àlex – Suposo que a les feines anteriors li devien cantar les quaranta injustament més d'una vegada, oi?

Jordi – Les feines anteriors…

Àlex – Amb aquesta cara que demana a crits una bufetada, m'imagino que quan estudiava els professors li'n devien clavar unes quantes, oi?

Jordi – Els meus estudis…

Àlex – Doncs aquí, almenys, li pagaran per això. I en secret gaudirà de la més alta consideració dels seus superiors.

Jordi – Però m'hi jugo la pell!

Àlex – Per això el considerarem un heroi, Jordi! Què dic? Gairebé una divinitat! Amb aquesta cara de santet que fa, segur que també va ser escolà, m'equivoco?

Jordi – No…

Àlex – Doncs recordi-ho! Anyell de Déu, que lleveu el pecat del món! Si carrega amb totes les culpes de la nostra societat, vostè serà el nostre Jesucrist, Jordi. Fins i tot té les mateixes inicials. És tot un senyal!

Jordi – Les inicials?

Àlex – J. C.! Jordi Costes!

Jordi – Costa.

Àlex – Bé, tant se val, les inicials són les mateixes, oi?

Jordi – No canvien, no…

Àlex – En veritat li dic, senyor Costes, que estava predestinat a ocupar aquest lloc de boc expiatori. Així doncs, benvingut entre nosaltres!

Ella surt. En Jordi s'ensorra a la butaca. La Mercè torna amb l'Àlex. En Jordi s'aixeca.

Mercè – Una última cosa…

Jordi – Digui, si us plau…

Mercè – És un calçasses de cap a peus.

La Mercè li clava una altra bufetada.

Àlex – Vinga, Jordi, pari l'altra galta!

En Jordi, com si estigués en trànsit, ho fa. La Mercè li clava una altra bufetada.

Mercè – És veritat que et quedes més descansada…

Àlex – Oi que sí? Si li ve de gust, també li pot clavar una bona puntada de peu al cul.

Mercè – De debò?

Àlex – Jordi?

Jordi *(girant-se)* – Sí?

La Mercè ho aprofita per clavar-li una puntada de peu al cul.

Mercè – Ah, sí, quin alleujament…

Àlex – Adeu, estimada senyora, no l'acompanyo. Ja sap el camí, oi? Torni quan vulgui. És a casa seva!

La Mercè se'n va.

Àlex – Ja l'adora…

Jordi – Creu que tornarà sovint?

Àlex – Em recorda el meu marit, Jordi. Qui sap? Potser acabaré casant-me amb vostè.

Jordi – Però si ja estic casat…

Àlex – En tot cas, felicitats. Estic molt contenta amb vostè. Ja és una autèntica estora.

Jordi – Gràcies.

Àlex – Ja ho veurà, hi acabarà trobant el gust.

Jordi – Home… Les bufetades, encara, però un tret… Una cosa és deixar-se trepitjar com una estora i l'altra acabar foradat com un colador!

Àlex – També hi ha inspectors de treball que reben amenaces de mort, i malgrat tot encara hi ha candidats… Som en crisi, Jordi! Aquí, almenys, les armes són de les que caben dins d'una bossa de mà Vuitton…

Jordi – Es nota que no és vostè qui està al meu lloc…

Àlex – Té gràcia, Jordi… És clar, si li pago precisament perquè ocupi el meu lloc! Escolti, em cau bé, així que li proposo una cosa: una prima per cada parell de bufetades i un complement per cada ferida de bala. Què li sembla?

Jordi – Preferiria una armilla antibales.

Àlex – Va, senyor Costes… Els grans funàmbuls actuen sense xarxa. Això és el que dona grandesa al seu ofici. Vostè és un artista, Jordi!

L'Àlex surt. Sona el telèfon.

Jordi – Ah, sí, amor, ets tu… Ah, trobes que tinc la veu estranya? Sí, sí, tot va bé… Mira, és una mena de… És una mica difícil d'explicar… Acabo d'atendre la primera clienta… Doncs força bé… Almenys segons la meva cap… Bé, sí, per què no… Justament m'acaben de donar els vals de restaurant… D'acord, fins ara… *(Penja.)* No em puc creure que hagi dit que tot anava força bé…

La Cris torna, aquest cop amb una bata blanca d'infermera. Porta un got a la mà i el deixa damunt la taula.

Cris – I doncs, Jordi? Res trencat?

Jordi – No, em sembla que no…

Cris – De tota manera, l'auscultaré, d'acord? Una simple revisió de rutina, no pateixi. Aixequi's, si us plau.

Ell s'aixeca. Ella li fa un reconeixement superficial amb els pocs instruments mèdics que du penjats al coll o a les butxaques de la bata.

Cris – Obri la boca i tregui la llengua, si us plau… Gràcies… Inclini's una mica endavant i digui trenta-tres milions… Perfecte… Doncs em sembla que encara està en condicions de treballar… Enhorabona… *(Li allarga una pastilla i el got d'aigua.)* Tingui, prengui's això de tota manera, li anirà bé…

Jordi – No és verí, oi?

Cris – Va, home… Per què l'hauria de voler enverinar?

Ell s'empassa la pastilla sense dir res.

Jordi *(fent un gest cap a la tauleta)* – I ell, de què va morir?

Cris – Ell?

Jordi – El paio del termos.

Cris – Què li fa pensar que hi ha algú tancat dins d'aquest termos?

Jordi – M'ho ha dit vostè mateixa abans!

Cris – Jo li he dit que hi havia algú tancat dins d'aquest termos?

Jordi – Però NO és un termos!

Cris – Aleshores, per què diu que hi ha algú tancat a dins?

Agafa el got buit, va cap al termos i, com per art de màgia, l'omple de cafè, davant l'estupefacció d'en Jordi.

Cris – Un cafè per treure's el gust de la pastilla?

Jordi – No, gràcies…

Cris – Bé, doncs me'l prendré jo. *(Es beu el cafè.)* Ja ho veu, tampoc no és verí… Això sí, ja no és gaire calent…

En Jordi es queda de pedra i comença a dubtar del seu seny. Entra la Marta, una dona d'aspecte més aviat corrent i poc elegant. El personatge de la Marta el pot interpretar la mateixa actriu que fa de Mercè.

Cris – Ah, té una altra visita… *(A part.)* I no sembla que estigui de gaire bon humor…

Jordi – És la meva dona.

Cris – Molt bé, la deixo amb vostè… Vull dir que els deixo sols…

La Cris surt. La Marta la segueix amb la mirada, desconfiada.

Marta – Tens una assistent per a tu sol?

Jordi – És increïble, oi?

Marta – I un despatx per a tu sol?

Jordi – No està malament, eh?

Marta – Ho veus? He fet bé de fer-te deixar el teatre perquè trobessis per fi una feina de debò!

Jordi – Sí…

Marta – I doncs, com va?

Jordi – Mira… La veritat és que no sé gaire què dir-te.

Marta – Que no et volen, oi?

Jordi – No, soc jo… No estic segur de voler-m'hi quedar…

Marta – Però ho dius de debò?

Jordi – No t'ho creuràs, però… em maltracten.

Marta – Et maltracten? A mi també em maltracta el meu cap, Jordi.

Jordi – Ah, sí?

Marta – Els companys em maltracten. Els clients em maltracten. Tothom em maltracta! Però d'alguna cosa hem de viure!

Jordi – No, però quan dic que em maltracten vull dir que em peguen de veritat, ho entens?

Marta – Que et peguen?

Jordi – Em claven bufetades!

Marta – Ah, sí…

Jordi – I puntades de peu al cul!

Marta – I és tot el que se t'ha acudit?

Jordi – Per a què?

Marta – Per tornar a buscar una excusa!

Jordi – I ara!

Marta – T'aviso, Jordi, és la teva última oportunitat. Si aquest cop no ets capaç de conservar la feina, et deixo.

Jordi – No t'enfadis, amor, ho deia per dir alguna cosa… Era una manera de parlar… És clar que sí, que em quedaré en aquesta feina…

Marta – Molt bé… M'ho promets?

Jordi – Ho juro pel cap de… Mira, pel del meu predecessor…

Marta – Bé, doncs et deixo… Me n'he d'anar…

Jordi – No dines amb mi? T'he dit que tinc vals de restaurant!

Marta – Perdona, però ho haurem de deixar per a un altre dia. M'havia oblidat del tot que ja havia quedat per dinar amb la mare.

Jordi – Ah, sí?

Marta – És dilluns, Jordi… Cada dilluns dino amb la mare…

Jordi – És clar… Perdona, no hi havia pensat…

Marta – Va, ànims…

Jordi – Tu també…

Ella se'n va, però s'ho repensa.

Marta – Ah, per cert… Em pots donar els vals de restaurant, si no els faràs servir?

Jordi – És clar, amor meu, aquí els tens.

En Jordi li allarga el talonari de vals.

Marta – Gràcies. Bé, doncs me'n vaig. Fins al vespre?

Jordi – Sí.

Marta – I bon profit, de tota manera.

La Cris torna amb una pila de cartes.

Cris – La seva dona no sembla gaire fàcil de tractar, senyor Costes…

Jordi – És qüestió de saber-la tractar…

Cris – Tingui, aquí té la seva correspondència.

Deixa les cartes damunt la taula.

Jordi – També tinc correspondència?

Cris – I tant!

Ell fa una ullada als sobres.

Jordi – Què és això?

Cris – Sobretot cartes amb insults. Amenaces, és clar… Algun sobre bomba, però molt de tant en tant. Tampoc no té cap obligació d'obrir-les, eh? Vol que me les endugui ara mateix?

Jordi – Sí, gràcies…

Cris – Molt bé, senyor Costes… Si em permet, n'obriré una o dues abans de donar-les al nostre servei de desactivació d'explosius. De vegades n'hi ha de força divertides. No ho hauria de fer, però no em puc resistir a llegir-ne alguna…

La Cris recull les cartes i se'n va. En Jordi s'ensorra a la butaca i intenta respirar una mica. Se sent una explosió.

Jordi – La curiositat mata el gat…

Però en Jordi amb prou feines té temps de sospirar. El pilot vermell torna a fer pampallugues i sona l'alarma. Entra al despatx la Magda, una nova rica amb un aire una mica vulgar. El personatge de la Magda el pot interpretar la mateixa actriu que fa de Mercè i/o de Marta.

Magda *(secament)* – Bon dia, senyor.

Jordi – Bon dia, senyora. Em vol clavar una bufetada directament o prefereix insultar-me una mica abans?

Magda *(sorpresa)* – Confesso que, amb aquesta cara que fa, venen ganes de clavar-li'n una, però…

Jordi – No se n'estigui. Li asseguro que me l'he ben merescuda.

Magda – No, de veritat, jo…

Jordi – Clavi'm almenys una bona puntada de peu a la canyella! D'alguna manera he de justificar el sou!

Magda – Escolti, no entenc res… Gràcies als seus encertats consells, he triplicat el meu capital en dos anys.

Ella li allarga la mà i ell recula, com si estigués a punt de clavar-li una bufetada.

Magda – Magda.

Ell es refà, li estreny la mà i intenta parlar sense moure gaire la mandíbula.

Jordi – Encantat…

Magda – Que li fa mal la boca?

Jordi – No, per què?

Magda – És que parla com si tingués la boca plena.

Jordi – Potser tinc la galta una mica inflada…

Magda – En fi, jo venia precisament a donar-li les gràcies i…

Jordi – A donar-me les gràcies?

Magda – Tingui, de fet li he portat uns caramels…

Treu de la bossa una capsa de caramels i la hi allarga. Ell sembla molt sorprès i tot seguit perd els estreps. D'una manotada fa volar la capsa i els caramels.

Jordi – Però si no en vull, dels seus caramels!

Magda – Perdoni, si ho hagués sabut li hauria portat bombons. Li agrada la xocolata?

Jordi – M'està fent perdre el temps, ho entén?

Magda – Flors, doncs?

Jordi – Es pensa que no tinc res més a fer?

Magda – No, és clar, però…

Jordi – I s'adona del que està dient?

Magda – Què?

Jordi – És tres vegades més rica que abans! I què ha fet per aconseguir-ho?

Magda – Res…

Jordi – I no li fa vergonya?

Magda – No…

Jordi – Vingui cap aquí, vostè!

Ella obeeix. Ell se la posa a la falda i li clava uns bons assots al cul.

Jordi – No li fa vergonya?

Magda – Sí, ara me'n comença a fer…

Jordi – I ara, foti el camp!

Magda – Molt bé, senyor Costes…

La Magda se'n va, tota moixa. La Cris entra com una exhalació, amb la cara ennegrida per l'explosió d'un sobre bomba.

Jordi – I ara què?

Cris – Em sap molt de greu aquest malentès. Naturalment, ha estat un error. És que normalment només demanen hora les clientes descontentes. I, com pot veure, encara estava en estat de xoc…

Entra l'Àlex. La Cris desapareix.

Jordi – Em fa molta vergonya. Em pensava que… Potser m'he deixat portar una mica…

Àlex – I tant… *(Excitada.)* No sabia que darrere d'aquest aire de gos apallissat s'hi amagava tot un pitbull…

Jordi – No m'acomiadarà per falta greu, oi? A la meva dona li importa molt que conservi la feina.

Àlex – Acomiadar-lo? I ara! De fet, la clienta semblava encantada amb aquesta petita entrevista… Fins i tot es planteja confiar-nos la resta dels seus estalvis.

Jordi – Ah, sí?

Àlex – Em pregunto si no li hauria d'ampliar les funcions, Jordi.

Jordi – Les meves funcions…

Àlex – Però abans, és clar, li hauria de fer una altra petita prova per comprovar que té prou mà dura.

Es comença a despullar.

Àlex *(completament excitada)* – Jo també guanyo diners mentre dormo, Jordi… Em mereixo un bon càstig…

Prem el botó vermell, que comença a fer pampallugues, i es dispara l'alarma.

Fosc.

Llum.

L'Àlex es torna a vestir i en Jordi també s'arregla una mica la roba. La Cris entra amb un retrat nou i el penja a la paret al lloc de l'anterior. Es tracta d'un Crist crucificat. En Jordi s'hi acosta i se'l mira.

Jordi – Però si soc jo!

Cris – És l'empleat del mes, Jordi.

Àlex – I doncs, content?

Cris – La seva dona estarà orgullosa de vostè, senyor Costes.

Ell es queda un moment desconcertat.

Àlex – Aquesta era la bona notícia, Jordi…

Jordi – És que hi ha una mala notícia?

Àlex – Ens ho acaben de comunicar. El nostre banc acaba de ser declarat en fallida.

Cris – Les vídues arruïnades s'amunteguen davant la sucursal.

Àlex – Haurem de trobar de pressa alguna manera de calmar-les…

Jordi – Ja ho veig… Se'm gira molta feina…

Cris – Em temo que aquesta vegada, malauradament, no n'hi haurà prou.

Àlex – Haurem de donar un cop d'efecte.

Cris – Fer un gest simbòlic.

Àlex – Hi va la supervivència de tot el nostre sistema bancari, Jordi.

Jordi – Digui'm que és un malson…

Àlex *(a la Cris)* – Vagi a buscar la falç i el martell…

Cris – Vol dir el martell i els claus.

Àlex – No és el que he dit?

La Cris surt.

Àlex – Haurà de ser valent, Jordi.

El pilot vermell comença a fer pampallugues i sona l'alarma.

Fosc.

Llum.

En Jordi dorm, desplomat a la butaca. Sona el telèfon i es desperta de cop. Despenja.

Jordi – Sí…? Ah, Cris? Sí, sí, d'acord… No, no, tot bé… M'he adormit un moment i he tingut un malson…

S'aixeca, encara mig estabornit, i va cap a la tauleta. Agafa el termos.

Jordi – Necessito un bon cafè…

Desenrosca el termos i fa el gest de servir-se un cafè al tap. Però sembla que en surt un fum blanc que embolcalla l'escena, banyada d'una llum irreal, mentre ressona una veu en off que pot ser la de l'Àlex.

Àlex – Té dret a formular un desig, senyor Costes…

Jordi – De fet, em dic Costa…

Àlex – Perdoni…

Jordi – Però normalment són tres desitjos, no?

Àlex – Som en crisi, senyor Costa.

Jordi – Un sol desig… Bé, doncs… Em podria prendre un cafè?

Fosc.

Llum.

En Jordi dorm, desplomat a la butaca. La Marta entra al despatx i el veu.

Marta – Jordi?

Jordi – Marta? Què hi fas, aquí?

Marta – He demanat a la teva assistent que t'avisés, però com que no contestaves…

Jordi – Perdona, em dec haver endormiscat un moment…

Marta – Recordes que havíem quedat per dinar?

Jordi – Sí, sí, és clar… Estic a punt… Anem?

Marta – D'acord. Segur que estàs bé?

Jordi – Sí, sí, tot bé. La rutina…

Marta – Bé…

Es disposen a sortir.

Jordi – He tingut un malson increïble… No t'ho pots ni imaginar…

Marta – Ah, sí?

Jordi – Riuràs, però he somiat que eres la meva dona.

Marta – Però, Jordi… Soc la teva dona…

Jordi – Ah… En aquest cas em sembla que el malson encara no s'ha acabat del tot…

Surten.

Fosc.

Fi.

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-531-0

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.